

formulerede spørgsmål til udtalelse*). Domstolen havde afgivet sit responsum den 11. april 1949.

Debatten i 6. udvalg indledtes med en redegørelse fra sekretariatet for dette responsum. Vicegeneralsekretæren fremhævede, at domstolen havde svaret bekræftende på alle de den stillede spørgsmål om De Forenede Nationers ret til at fremsætte erstatningskrav, og at De Forenede Nationer som følge heraf nu burde søge sådanne erstatningskrav gennemført for den skade, der var overgået organisationens funktionærer. Det var generalsekretærens hensigt at indlede direkte forhandlinger med de involverede stater samt at søge eventuelle meningsforskelligheder bilagt ved mægling. Der ville blive forelagt plenarforsamlingen en årlig beretning om disses kravstil-
ling.

Brasilien, Indien, Iran og USA fremsatte et resolutionsforslag, der gik ud på at acceptere domstolens responsum og bemyndige generalsekretæren til at fremsætte erstatningskrav på den af sekretariatet foreslåede måde. Australien, Belgien og Storbritannien foreslog visse ændringer, som i det væsentlige blev accepteret. Fra fransk side fremsattes en række vidtgående ændringer, der vandt almindelig tilslutning. Den franske delegation erstattede under forhandlingerne sit ændringsforslag med et selvstændigt resolutionsudkast, som med visse redaktionelle ændringer godkendtes af udvalget den 8. november med 45 stemmer mod 5.

Den godkendte resolution adskilte sig fra det oprindelige forslag dels deri, at den ikke udtrykkelig accepterede domstolens responsum som et autoritativt udtryk for international ret, dels derved at den bemyndigede generalsekretæren til at træffe de fornødne arrangementer for at forlige de skridt, De Forenede Nationer tager, med sådanne rettigheder, som måtte tilkomme den stat, hvori den skadelidte er statsborger.

Resolutionen vedtoges uændret af plenarforsamlingen den 1. december 1949 med 48 stemmer mod 5.

3. Regler for indkaldelse af internationale konferencer.

Spørgsmålet om regler for indkaldelse af internationale konferencer behandledes i 6. udvalg på grundlag af et af det økonomiske og sociale råd godkendt udkast. Ifølge dets artikel 1 skulle reglerne gælde for internationale konferencer såvel af stater som af sagkyndige og organisationer, men udvalget vedtog med 25 stemmer mod 22, at reglerne kun skulle gælde for internationale regeringskonferencer. Danmark, Norge og Sverige stemte imod en sådan begrænsning. Denne begrænsning nødvendiggjorde på mange punkter ændringer i det foreslåede udkast og medførte, at resultatet blev mindre tilfredsstillende.

Der kræves herefter særlige regler for indkaldelsen af internationale ikke-guvernementale konferencer, men da dette spørgsmål forudsætter et fornyet og indgående studium, vedtog man på Argentinas forslag med 33 stemmer (deriblandt Danmark, Norge og Sverige) mod 3 et udkast til en særlig resolution, hvorved generalsekretæren anmodes om efter samråd med det økonomiske og sociale råd at udarbejde forslag til regler om indkaldelse af ikke-guvernementale konferencer, således at disse regler senere kan undersøges af plenarforsamlingen.

Artikel 3 om, hvilke stater der skal indbydes, gav anledning til en omfattende debat og en række ændringsforslag, idet man fra sovjetrussisk side ønskede, at enhver konference skulle stå åben for alle medlemsstater. Dette blev imidlertid stemt ned, og man vedtog til slut, at det økonomiske og sociale råd skal bestemme, hvilke stater der skal indbydes til en konference. Herfor stemte 26, deriblandt de 3 skandinaviske lande.

Som følge af forandringerne i artikel 1 vedtog udvalget en ændret affattelse af

*) Se beretn. 3. saml. 1. del, s. 84—85.